

ANDREA CAMILLERI

PAPERIKUU

KOMISARIO
MONTALBANON
TUTKIMUKSIA

WSOY

ANDREA CAMILLERI
PAPERIKUU

Suomentanut Helinä Kangas

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ITALIANKIELINEN ALKUTEOS

La luna di carta

© SELLERIO EDITORE, PALERMO 2005

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELINÄ KANGAS JA WSOY 2015

ISBN 978-951-40275-7

PAINETTU EU:SSA

1

Herätyskello pärähti soimaan puoli kahdeksalta niin kuin joka aamu viimeisen vuoden ajan. Mutta komisario oli herännyt soittoäänien aktivoivan vieterin naksahdukseen jo sekunnin murto-osan sitä aiemmin. Niinpä hän ennen hyppäämistään pystyyn ehti vilkaista ikkunaan ja havaita valon sävystä, että päivästä oli tulossa kaunis ja pilvetön. Sen jälkeen hän kiehautti kahvit, joi kupposen, kävi vessassa, ajoi parran ja meni suihkuun, joi toisen kupin kahvia, sytytti tupakan, puki päälleen, astui ulos, hyppäsi autoon ja ajoi poliisilaitokselle tasan kello yhdeksäksi: tämä kaikki vinhaa vauhtia Larry Semonin tai Charles Chaplinin tapaan.

Mutta vielä vuosi sitten heräämisprosessi oli tapahtunut aivan eri sääntöjen mukaan ja ennen kaikkea ilman hosumista ja pikajuoksijan spurtteja.

In primisi, herätyskelloa ei ollut.

Montalbanon silmät avautuivat yöunien jälkeen aivan itsestään, ilman ulkoisia ärsykeitä. Tai kyllä hänellä

eräänlainen herätyskello oli, mutta se oli sisäinen, piilossa hänen pääkopassaan, eikä hänen tarvinnut kuin virittää se ennen nukahtamista tyyliin »muista, että huomenaamalla on herättävä kuudelta», ja prikulleen kello kuusi hänen silmänsä rävähtivät auki. Vedettävää, peltikuorista herätyskelloa hän oli aina pitänyt jonkinlaisena kidutusvälineenä: ne muutamat kerrat, jolloin hän oli joutunut heräämään sen poraavaan ääneen siksi, että Livia ei ollut paluulentoaan edeltävänä iltana luottanut miesystävänsä sisäiseen kelloon, hänen päätään oli kivistänyt koko päivän. Sanaharkan jälkeen Livia oli ostanut muovisen herätyskellon, joka ei rämissyt vaan inisi kuin korvaan juuttunut hyttynen. Se se vasta hermoille kävi. Montalbano oli viskannut koko kapistuksen ikkunasta ulos ja saanut aikaan uuden ikimuistaisen riidan.

In secunnisi, hän herätti itsensä tietien tahtoen aina hieman etuajassa, vähintään kymmenen minuuttia varhemmin kuin oli tarpeen.

Ne olivat päivän parhaat hetket. Aah, kuinka ihanaa olikaan loikoilla lakanoiden välissä ja pyöritellä päässään kaikenlaista joutavaa! Ostaisinko sen kirjan, jota kaikki niin kehuvat? Söisinkö tänään lounasta trattoriassa vai kävisinkö kotona Marinellassa ahmimassa Adelinan kokkaamia herkkuja? Kerronko vai enkö kerro Livialle, että en voi käyttää niitä hänen ostamiaan kenkiä, koska ne ovat liian pienet? Kaikkea sellaista, *tambasiate col pensiero* – sekalaisia tuumailuja. Täytyi vain pitää huoli siitä, ettei mieleen juolahtanut mitään seksiin tai naisukupuoleen liittyvää: siihen kellonaikaan sellainen olisi

pian johtanut vaarallisille vesille, ellei vieressä sitten ollut Livia, joka oli valmis hoitamaan tilanteen seuraukset.

Mutta eräänä aamuna noin vuosi sitten tämä asiain-tila oli yhtäkkiä muuttunut. Komisario oli juuri avannut silmänsä ja laskenut, että hänellä olisi vajaa varttitunti aikaa mietteidensä harharetkille, kun hänen päähänsä työntyi ajatus, tai ei oikeastaan edes varsinainen ajatus vaan ajatuksenpoikanen, joka alkoi näillä sanoilla:

Quanno viene il jorno della tò morti... Kun kuolemasi päivä koittaa...

Mistä tuollainen tuuma oli peräisin? Katalaa! Sama kuin jos rakastellessa pälkähtäisi päähän, että puhe-linlasku on jäänyt maksamatta. Ei kuoleman ajatus sen kummemmin pelottanut komisariota, mutta sen paikka ei todellakaan ollut puoli seitsemältä aamulla; jos ihminen rupeaa miettimään elämänsä rajallisuutta jo päivän valjetessa, niin viimeistään viideltä iltapäivällä hän on valmis ampumaan kuulun kalloonsa tai hyppäämään mereen kivi kaulassa. Montalbano sai pysäytetyksi lauseen laskemalla yhdestä viiteentuhanteen silmät tiukasti kiinni ja kädet nyrkissä. Sitten hän tajusi, että ei ollut muuta keinoa kuin ruveta tekemään tekemättömiä töitä, keskittyä niihin kuin kysymys olisi elämästä ja kuolemasta. Mutta seuraavana aamuna tapahtui jotakin vieläkin sala-kavalampaa. Ihan ensimmäiseksi Montalbanon mieleen juolahti, että edellisiltaisesta kalakeitosta oli puuttunut jokin mauste. Mikähän se mahtoi olla? Ja eikö heti perään tunkenut taas mukaan tuo viheliäinen lause:

Quanno viene il jorno della tò morti...

Silloin komisario tajusi, että aatos oli tullut jäädäkseen, että se saattoi olla pari päivää piilossa jossakin mielen sopukassa astuakseen esiin silloin, kun sitä osasi vähiten odottaa. Jostakin selittämättömästä syystä hän oli varma, että hän ei missään tapauksessa saisi ajatella virkettä loppuun, tai hän kuolisi siihen paikkaan. Siksi siis herätyskello. Jotta mokoma aivoitus ei pääsisi ujuttautumaan pikkuruisimpaankaan aikarakoon.

Kerran kun Livia tuli kolmeksi päiväksi Marinellaan, hän matkalaukkua purkaessaan osoitti sormellaan yöpöytää ja kysyi:

»Mitä tuo herätyskello tuossa tekee?»

Komisario turvautui valkoiseen valheeseen.

»No, viikko sitten minun piti nousta hirveän varhain, ja ajattelin...»

»Käykö tuollainen vanha romu yhdellä vetämisellä yli viikon?»

Halutessaan Livia päihitti vaikka Sherlock Holmesin. Hiukan häpeillen Montalbano kertoi totuuden, koko totuuden eikä mitään muuta kuin totuuden. Livia kimpaantui.

»Olet ihan kajahtanut!»

Ja työnsi herätyskellon vaatekaapin laatikkoon.

Seuraavana aamuna Montalbanon herätti Livia eikä herätyskello. Ja se oli ihana hetki täynnä ajatuksia elämästä, ei kuolemasta. Mutta heti kun Livia oli lähtenyt, herätyskello palasi yöpöydälle.

- »Komisario, voi komisario, komisario!«
- »Mikä hätänä, Catarè?«
- »Komisariota vartoo joku frouva.«
- »Minua?«
- »No ei se teitä itseä ihan henkikohtaisesti maininnut, sanoi vain, että haluaa puhella jonkun poliisin kanssa.«
- »Etkö sinä voinut kuunnella, mitä asiaa rouvalla oli?«
- »Mutta kun se halusi puhua jonkun ylhäisemmän kanssa.«
- »No missä varakomisario Augello on?«
- »Se soitti, että tulee myöhästyneenä koska myöhästyy.«
- »Ja mistähän syystä?«
- »Piltti oli kuulemma tullut yöllä kipeäksi, ja tänä aamuna kotiin tulee lääkäritohtori.«
- »Catarè, ei ole tarpeen sanoa lääkäritohtori, lääkäri tai tohtori riittää.«
- »Ei riitä. Kyllä meikä tietää, että immeinen voi olla tohtori vaikkei ole lääkäri.«
- »Entä äiti? Beba? Eikö hän voi jäädä odottamaan toht... lääkäritohtoria?«
- »Äiti on kotona ja. Mutta ne haluaa olla paikalla molemmat.«
- »Entä Fazio?«
- »Fazio on lähtenyt jonkun klopin perään.«
- »Mitä se kloppi on tehnyt?«
- »Ei mitään. Paitsi kuollut.«
- »Kuollut mihin?«
- »Yltiöannostukseen, herra komisario.«

»No, tehdään näin: minä menen nyt työhuoneeseeni, sinä odotat kymmenisen minuuttia ja ohjaat sitten rouvan sinne.»

Mimì Augello oli alkanut ottaa Montalbanoa päähän. Siitä lähtien, kun hänelle oli syntynyt lapsi, hän oli häsännyt tämän ympärillä enemmän kuin entisaikaan naisensa kimpussa. Hän oli aivan hulluna Salvo-poikaansa. Kyllä, nimi oli kuin olikin Salvo: paitsi että Montalbanoa oli pyydetty lapsen kummiksi, poika oli myös ristitty hänen mukaansa.

»Mimì, eikö lapselle voi antaa sinun isäsi nimeä?»

»Isä on Eusebio, funtsi vähän.»

»No Beban isän nimeä sitten.»

»Suo siellä, vetelä täällä. Hän on Adelchi.»

»Hetkosen, Mimì. Annatteko te siis pojalle minun nimeni vain siksi, että muut vaihtoehdot ovat liian omituisia?»

»Älä puhu pehmoisia! Ennen kaikkea olen sinuun hyvin kiintynyt, olet minulle kuin isä, ja toiseksi...»

Isä? Hänkö Mimìn kaltaisen pojan isä?

»Suksi suolle!»

Kun Livia oli kuullut, että lapsen nimeksi tulisi Salvo, hän oli pillahtanut itkuun. Sentyypiset asiat saivat hänet aina liikuttumaan.

»Kuinka läheisenä Mimì sinua pitääkään! Kun sinä taas ...»

»Vai läheisenä? Sanovatko nimet Eusebio ja Adelchi sinulle mitään?»

Lapsukaisen syntymästä lähtien Mimì oli käynyt poliisilaitoksella vain kääntymässä, sillä milloin Salvolla

(juniorilla siis) oli ripuli, milloin punaisia näppylöitä pyllyssä, milloin poika oksenteli, milloin kieltäytyi imemästä rintaa...

Montalbano oli valitellut asiaa Livialle puhelimesta.

»Ai, niinkö? Mitä moittimista siinä on? Sehän tarkoittaa vain, että Mimì on rakastava, tunnollinen isä! En tiedä, kuinka sinä vastaavassa...»

Komisario oli sulkenut puhelimen.

Hän tarkasti aamupostin, jonka Catarella oli tuonut hänen työpöydälleen. Hän oli sopinut postilaitoksen kanssa, että myös hänen Marinellaan osoitettu yksityinen postinsa toimitettaisiin työpaikalle, koska hän viipty siellä joskus kaksikin päivää käymättä välillä kotona. Nyt pöydällä oli vain virallisia kirjeitä, joita häntä ei huvittanut ruveta lukemaan. Hän pani ne syrjään, Fazio saisi huolehtia niistä myöhemmin.

Puhelin soi.

»Komisario, täällä olisi päällikkö Latte ässä peräsään.»

Lattes, Montelusan poliisin päämajan esikuntapäällikkö. Kauhukseen ja ällistyksekseen Montalbano oli jokin aika sitten pannut merkille, että Lattesilla oli jopa kaksoisolento, kansanedustaja, joka esiintyi mielellään televisiossa: samanlainen tekopyhä ilme, porsaanpunainen iho, jossa ei partakaan kasvanut, samanlainen persreikä muistuttava suu, samanlainen niljakas olemus, sanalla sanoen Lattesin klooni.

»Rakas Montalbano, kuinka voitte? Kuinka te voitte?»

»Hyvin, kiitos.»

»Entä perhe? Lapset? Kaikki kunnossa?»

Komisario oli selostanut Lattesille miljoona kertaa, ettei ollut naimisissa eikä hänellä ollut edes lehtolapsia, mutta se oli aivan yhtä tyhjän kanssa. Mies oli järkkymätön.

»Kaikki voivat hyvin.»

»Madonnalle kiitos. Kuulkaahan, Montalbano, herra poliisipäällikkö haluaisi tavata teidät tänään iltapäivällä kello viisi.»

Mistä ihmeen syystä? Nykyään poliisipäällikkö Bonetti-Alderighi vältteli hänen tapaamistaan ja puhui aina mieluummin Mimìn kanssa. Hänellä täytyi olla jotain tosi paskamaista asiaa.

Ovi aukeni ja paiskautui seinää vasten sellaisella voimalla, että Montalbano hypähti tuolillaan. Catarella seiso-
soi hänen edessään.

»Anteeksi kamalasti, herra komisario, käsi otti ja lipsahti. Ne kymmenen minuuttia on nyt kuluneet, niin kuin komisario käski.»

»Ai niinkö? Että kymmenen minuuttia on kulunut? Hitonmoinen uutinen.»

»Se frouva, herra komisario.»

Montalbano oli aivan unohtanut asian.

»Onko Fazio jo tullut takaisin?»

»Eipä vielä ei, komisario.»

»No ohjaa rouva sisään.»

Noin neljäkymmenvuotias nainen, joka olisi äkkipäätä käynyt nunnasta: alas luotu katse, silmälasit, tukka nutturalla, kädet tiukasti käsilaukun päällä. Yllään hänellä

oli vartalon kaikki muodot peittävä harmaa vaate, mutta sääret näyttivät pitkiltä ja kauniilta paksuista sukista ja matalakorkoisista kengistä huolimatta. Nainen seisoi epäröiden ovella ja tuijotti lattian valkoista marmoriviivaa käytävän ja Montalbanon työhuoneen välissä.

»Tulkaa toki sisään. Sulkekaa ovi ja käykää istumaan.»

Nainen totteli, istui toiseen komisarion pöydän edessä olevista tuoleista.

»Kuinka voin olla avuksi, signora...»

»Signorina. Michela Pardo. Ja tehän olette komisario Montalbano?»

»Olemmeko me joskus tavanneet?»

»Emme, mutta olen nähnyt teidät televisiossa.»

»Kertokaapa asianne.»

Nainen meni entistäkin vaivautuneemman näköiseksi. Hän siirteli takapuoltaan tuolilla, tuijotti kengänkärkiään, nielaisi pari kertaa, avasi ja sulki suunsa, avasi sen uudestaan.

»Asiani koskee veljeäni Angeloa.»

Ja siihen hän lopetti, aivan kuin komisarion olisi pelkästä veljen nimestä pitänyt tajuta koko asia.

»Signorina Michela, ymmärrätte varmaan, että...»

»Ymmärrän, ymmärrän. Angelo on... kateissa. Ollut jo kaksi päivää. Anteeksi, mutta olen hyvin huolissani ja sekaisin ja...»

»Minkä ikäinen veljenne on?»

»Neljäkymmenen kahden.»

»Asutteko te yhdessä?»

»Ei, hän asuu yksin. Minä asun äidin kanssa.»

»Onko veljenne naimisissa?»

»Ei.»

»Onko hänellä naisystävää?»

»Ei.»

»Miksi sanotte, että hän on kadonnut?»

»Siksi, että hän käy äidin luona päivittäin. Ja ellei hän pääse tulemaan, hän soittaa. Ja jos hän joutuu lähtemään jonnekin, hän ilmoittaa siitä meille. Nyt emme ole kuulleet hänestä kahteen päivään.»

»Oletteko yrittänyt soittaa hänelle?»

»Olen. Lankapuhelimeen ja kännykkään. Kummastakaan ei vastata. Kävin myös hänen asunnossaan. Soitin ovikelloa kauan, ennen kuin menin sisään.»

»Teillä siis on asunnon avain?»

»Kyllä.»

»No miltä siellä näytti?»

»Kaikki oli kunnossa. Minua rupesi pelottamaan.»

»Onko veljellänne jokin sairaus?»

»Ei.»

»Mitä hän tekee työkseen?»

»Hän on tiedonantaja.»

Montalbano äimistyi. Oliko vasikoinnista tullut arvostettu ammatti, josta maksettiin bonukset ja lomarahat – vähän niin kuin takkinsa kääntäneille mafiosoille, jotka saivat kuukausipalkkaa? No, eiköhän asia pian selviäisi.

»Matkusteleeko hän paljon?»

»Kyllä, mutta rajatulla alueella. Käytännössä hän ei liiku provinssin ulkopuolella.»

»Haluatteko siis tehdä hänestä katoamisilmoituksen?»

»En... oikein tiedä.»

»Valitettavasti emme voi heti ryhtyä mihinkään toimenpiteisiin.»

»Miksi ette?»

»Siksi, että veljenne on vapaa kansalainen, aikuinen mies täysissä sielun ja ruumiin voimissa. Hänhän on voinut lähteä omasta tahdostaan jonnekin muutamaksi päiväksi. Ja niin kauan kuin emme voi varmasti tietää, että...»

»Ymmärrän. Mitä minun kannattaisi teidän mielestänne tehdä?»

Tämän kysymyksen esittäessään nainen lopulta katsoi komisariota silmiin. Ja Montalbano tunsi sisällään kuuman leimahduksen. Signorina Michelin silmät olivat kuin sinivioletti järvi, jonka syvyyksiin kaikki miehet haluaisivat sukeltaa ja hukkaa. Onneksi nainen piti katseensa enimmäkseen alas luotuna. Komisario otti käsisivarsillaan pari kuvitteellista kauhaisua ja pääsi takaisin rantaan.

»No, minusta teidän kannattaa käydä veljenne asunnossa uudestaan.»

»Kävin siellä myös eilen. En mennyt sisään, mutta soitin ovikelloa pitkään.»

»Ymmärrän, mutta ehkä hän ei jostain syystä pääse avaamaan.»

»Mitä tarkoittatte?»

»Ehkä hän on liukastunut kylpyhuoneessa eikä pysy liikkumaan, tai hänelle on noussut korkea kuume...»

»Komisario, kun Angelo ei tullut avaamaan, minä myös

huusin häntä. Jos hän olisi maannut kylpyhuoneessa, hän olisi kuullut. Asunto ei ole kovin suuri.»

»Kehotan teitä silti palaamaan sinne.»

»Yksin en sinne mene. Ettekö te voisi tulla mukaani?»

Nainen nosti jälleen katseensa. Ja tällä kertaa Montalbano tunsu vajoavansa siihen kaulaa myöten. Hän mietti hetken ja sanoi:

»No, tehdäänpä näin. Ellette ole iltaseitsemään mennessä kuullut veljestänne mitään, palatkaa tänne, ja minä lähden mukaanne.»

»Kiitos.»

Nainen nousi ja ojensi kätensä. Montalbano tarttui siihen mutta ei pystynyt puristamaan sitä. Se tuntui täysin elottomalta.

Vajaan kymmenen minuutin kuluttua Fazio palasi poliisilaitokselle.

»Seitsemäntoistavuotias poika oli kiivennyt kotitalonsa kattoterassille ja piikittänyt yliannostuksen. Mitään ei ollut enää tehtävissä, poikaparka oli jo kuollut, kun me tultiin. Se on toinen tapaus kolmen päivän sisällä.»

Montalbano katsoi häntä hämmästyneenä.

»Toinen? Kuka se ensimmäinen oli? Miksi minä en ole kuullut siitä mitään?»

»Insinööri Fasulo. Mutta hän kuoli kokaiiniin.»

»Kokaiiniin? Mitä sinä oikein horiset? Sydänkohtaukseenpa!»

»Tottahan toki. Niin kuolintodistuksessa lukee, niin hänen perheensä luulee, niin ystävät sanovat. Mutta koko

kaupunki tietää, että insinööri Fasulo kuoli huumeisiin.»

»Huonosti leikattua kokaa?»

»Sitä en osaa sanoa, herra komisario.»

»Muuten, tunnetko tyypin nimeltä Angelo Pardo? Neljäkymmentäkaksivuotias tiedonantaja.»

Fazio ei näyttänyt ihmettelevän Angelo Pardon ammattia. Ehkä hän ei oikein tajunnut asiaa.

»En. Miksi te sitä kysytte?»

»Siksi, että hän on ollut kaksi päivää kateissa ja sisar alkaa huolestua.»

»Haluatteko, että...»

»En, katsotaan myöhemmin, jos miestä ei ala kuulla.»

»Komisario Montalbano? Täällä puhuu Lattes.»

»Hyvää päivää.»

»Voiko perheenne hyvin?»

»Emmekö me käsitelleet sen kysymyksen jo pari tuntia sitten?»

»Ai niin, toden totta. Nyt ilmoittaisin teille, että pyynnöstänne huolimatta herra poliisipäällikkö ei voi ottaa teitä vastaan.»

»Asia on kyllä niin, että poliisipäällikkö halusi nähdä minut eikä päinvastoin.»

»Niinkö? No, samantekevää. Voitteko tulla huomenna kello yksitoista?»

»Ilman muuta.»

Kun Montalbano sai kuulla, ettei hänen tarvinnutkaan nähdä poliisipäällikköä, hänen keuhkonsa laajenivat rie-

musta ja hänelle tuli yhtäkkiä niin hirvuinen nälkä, että siihen löytyisi apu vain Enzon trattoriasta.

Hän lähti poliisilaitokselta. Päivä loisti kaikissa kesän väreissä, mutta vielä ei ollut liian kuuma. Hän käveli trattoriaa kohti kaikessa rauhassa nauttien ateriarista jo ennakolta. Mutta kun hän pääsi perille, hänen sydämensä valahti. Paikka olikin suljettu. Mitä merkilistä oli tapahtunut? Kiukuspäissään hän potkaisi ovea, kääntyi ja lähti kiroillen takaisin. Muutaman askeleen otettuaan hän kuuli jonkun huutavan nimeään.

»Komisario! Ettekö muista, että me ollaan tänään kiinni?»

Hittolainen, sen hän oli tosiaan unohtanut!

»Mutta jos teille passaa käydä pöytään minun ja emännän kanssa...»

Montalbanoa ei tarvinnut kahta kertaa käskää. Ja hän ahmi niin paljon, että häpesi, mutta ei kyennyt suitsimaan itseään. Aterian päätteeksi Enzo sanoi hänelle vähän kuin onnitellen:

»Terveudeksi, herra komisario!»

Kävely itälaiturille venyi pakostakin pitkäksi.

Ja häntä väsytti koko loppupäivän, silmäluomet lupsahtelivat ja pää pilkki. Välillä hänen oli pakko nousta ja käydä huuhtelemassa kasvonsa kylmällä vedellä.

Seitsemältä Catarella ilmoitti, että aamulla käynyt rouva oli palannut.

Astuttuaan sisään Michela Pardo lausui vain kaksi sanaa:

»Ei mitään.»

Nainen ei edes istunut alas vaan halusi kiirehtiä veljensä kotiin ja tartuttaa kiireen myös komisarioon.

»Hyvä on», Montalbano sanoi. »Mennään.»

Puhelinkeskuksen ohi kävellessään hän huikkasi Catarellalle:

»Lähden rouvan kanssa. Jos tarvitsette minua, soittakaa Marinellaan.»

»Mennäänkö minun autollani?» Michela Pardo kysyi ja osoitti sinistä Fiat Poloa.

»Ehkä on parempi, että ajan teidän perässänne. Missä veljenne asuu?»

»Melko kaukana, uudella asuntoalueella. Tunnetteko Vigàta 2:n?»

Kyllä komisario tunsi Vigàta 2:n. Painajaismainen paikka, jonka joku rakennuskeinottelija oli suunnitellut varmaan vahvojen hallusinogeenien vallassa. Montalbano ei olisi asunut siellä elävänä eikä kuolleena.

2

Niin, komisario ei olisi suurin surminkaan viipynyt viittä minuuttia kauempaa Vigàta 2:n pimeissä, alle kymmenen neliön huoneissa, joita mainoslehtisissä kuvailtiin »tilaviksi ja aurinkoisiksi», mutta kaikeksi onneksi Angelo Pardon koti ei ollutkaan uudessa asutokompleksissa vaan vähän kauempana, 1800-luvulla rakennetussa kolmikerroksisessa, remontoitussa villassa. Michelan avatessa ulko-oven avaimellaan Montalbano näki ovipuhehelin vieressä kuusi nimikylttiä, eli talossa oli kaikkiaan kuusi asuntoa, kaksi kutakin kerrosta kohti.

»Angelo asuu ylimpänä, hissiä ei ole.»

Portaat olivat leveät ja helppokulkuiset. Talo vaikutti asumattomalta, mistään ei kuulunut puheensorinaa tai television ääntä, vaikka illallisaika lähestyi.

Kun he pääsivät ylimpään kerrokseen, Michela käveli kohti vasemmanpuoleista, raudoitettua ovea, mutta ennen kuin hän avasi sen, hän osoitti komisariolle vieressä olevaa pientä kalteri-ikkunaa, jonka luukut olivat auki.

»Tässä minä seisoin ja huusin Angeloa. Hän olisi varmasti kuullut.»

Nainen avasi oven ensin yhdellä avaimella, sitten toisella kääntäen sitä neljä kertaa, mutta ei astunut sisään vaan teki komisariolle tietä.

»Menisittekö te edellä?»

Montalbano työnsi oven auki, etsi valokatkaisijan, sytytti lampun ja astui sisään. Hän nuuhki ilmaa kuin koirra. Ja haistoi heti, ettei asunnossa ollut ihmisiä, ei eläviä eikä kuolleita.

»Tulkaa vain», hän sanoi Michelalle.

Eteisestä avautui leveä käytävä. Vasemmalla oli makuuhuone parivuoteineen, kylpyhuone, toinen makuuhuone. Oikealla työhuone, keittiö, WC, pienehkö olohuone. Kaikkialla oli siistiä ja hohtavan puhdasta.

»Käykö veljellänne siivooja?»

»Käy.»

»Milloin hän on käynyt viimeksi?»

»En osaa sanoa.»

»Signorina, tuletteko te usein tänne veljeänne katsomaan?»

»Kyllä.»

»Miksi?»

Kysymys sai Michelan ymmälleen.

»Kuinka niin miksi? Angelo on... veljeni!»

»Totta kai, mutta sanoitte että veljenne käy teidän ja äitinne luona noin joka toinen päivä. Onko niin, että silloin kun hän ei tule teille, te tulette tänne?»

»No... kyllä. Mutta ei nyt aivan noin säännönmukaisesti.»

CHARMANTTI KOMISARIO MONTALBANO TUTKII JÄLLEEN.

"KERRAN KUN MONTALBANO OLII LAPSI, HÄNEN ISÄNSÄ OLII LEIKILLÄÄN SANONUT, ETTÄ KUU OLII TEHTY PAPERISTA. JA HÄN, JOKA EI KOSKAAN EPÄILLYT ISÄNSÄ SANOJA, OLII USKONUT. JA NYT KYPSÄNÄ, KOKENEENA MIEHENÄ, JOLLA OLII TERÄVÄT AIVOT JA TARKAT VAISTOT, HÄN OLII MENNYT AIVAN SAMAAN LANKAAN..."

IKÄÄNTYMINEN SAA KOMISARIO SALVO MONTALBANON TUSKAILEMAAN OLEMASSAOLON PERIMMÄISIÄ KYSYMYKSIÄ. HIRVITTÄVÄ MURHA KUITENKIN ANTAA HÄNELLE MUUTA AJATELTAVAA: TUNNETTU NAISTENMIES LÖYTYY HOUSUT KINTUISSA, KASVOT TOHJOKSI AMMUTTUNA. LISÄTÄÄN SOPPAAN KAKSI KAUNISTA NAISTA, KOKAII-NIA, KUOLLEITA POLIITIKKOJA, SALAPERÄISIÄ TIETO-KONEKOODEJA SEKÄ LIUTA UHKAUSKIRJEITÄ, JA ASIAT KÄYVÄT PIAN VARSIN MONIMUTKAIKSI VIGÄTÄN POLIISITALOLLA.

CAMILLERIN DEKKAREISSA RAKASTETAAN AURINKOISTA SISILIAA, SYÖDÄÄN HYVIN JA PALJASTETAAN HYMYSSÄ SUIN BERLUSCONIN ITALIAN MORAALINEN RAPPIO. KOMISARIO MONTALBANON TUTKIMUKSISTA ON MYÖS TEHTY SUOMESSAKIN SUOSITTU TV-SARJA.

